

9. feladatsor

„Elég a’, hogy a beszélgetés közben elébeszéltem neki, hogy micsoda csúfos és szerencsés házassága lett egy asszonynak; kédnék is elébeszélem, hadd teljék az idő.

Franciaországban egy városi gazdag bírónak az íródeákja megszeretvén egy leányt, megkéri, és a lakadalomra napot rendelnek. Ott pedig len közönségesen az a szokás vagon, hogy a lakadalom napján az ebéd és a tánc estig tart, és estve mennek a templomban az esketésre, és onnét az ágyban. Elég a’, hogy az íródeák vígan volt ebéd felett, és ebéd után táncban viszi a mátkáját, aki is a tánc közben, örömben vagy miképpen, egy kis szelet talált bocsátani [t.i.szellentett]. Az íródeák azt meghallván, elszégyenli magát, és az a kis szél úgy meghidegíti benne a szeretetet, hogy a táncot elhagyja, és megizeni a mátkájának, hogy ellene mond a vele való házasságnak, és férhez mehet, akihez neki tetszik. Elítélheti kéd, hogy micsoda szomorúsággal fogadá a leány ezt a követtséget; mások pedig neveték a deák együgyűségét. Elég a’, hogy a bíró másnap megtudván, hogy miben múlt el a házasság, hivatja az íródeákját, mindenképpen eleiben adja oktan cselekedetét, hogy egy olyan csekély dologért, amelyet csak nevetni kellett volna, a házasságot félbenhadta. A bíró látván, hogy nem akarna magában szállni és a leányt elvenni, mondá neki, hogy mivel a leánynak ellene mondot-tál, énnekem gondom lészen reá, hanem menj el a házamtól. Azután a bíró megmondja a leánynak, hogy ő elveszi, ha hozzája mégyen. A leány azt nagy szerencséjének tartván, reá áll. A bíró csakhamar a lakadalmat megcsinálja, de öreg lévén csak keveset lakhaték a feleségivel, és sok pénzt, jószágát a feleséginek hagyá. Aki is azután Párizsban ment, és ott úriasszony módra kezdé élni. Minthogy szép volt, egy öreg gazdag generális megszereti, és elveszi. De eztet is csakhamar kiszóltják a világból, és ez is mindenit a feleséginek hagyja. No már nagy úri és gazdag asszony lett belőle csakhamar. De még a szerencse feljebb vitte, mert Casimirus király letévén a lengyelországi királyságot, Párizsban ment lakni, és ott meglátván a mi szerencsés asszonyunkot, megszereti és elveszi, de mindazonáltal úgy, hogy csak titkos felesége legyen. Az asszony nem törődvén azzal, ha királynének nem hítták is, mert valóságosan az volt, ha titkon is.

Mindezekből megláthatjuk, édes néném, hogy mely csudálatos úton vezetettünk, ha szinte az utat nem úsmérjük is, és hogy gyakorta a szerencsétlenség szerencsére szolgál, valamint a mi titkos királynénkkal történt. Mert ugyanis ki ne gondolta volna, hogy az a kis szél holtig való ártalmára ne legyen. De nemhogy ártalmára, de a’ tette szerencsésé, és anélkül csak alacson rendben maradt volna, és az a kis szél **vitte őtet a szerencsének partjára**. De nem jóvallom mindazonáltal a leányoknak, hogy az olyan szélről várják szerencséjüket, mert az ilyen példa talám soha meg nem történt. De mit mondjunk az íródeákról? Azt mondom, hogy csak az olyan szélre volt érdemes. Úgy tetszik, mintha az a fráter csak a szélnek csinált lakadalmat, ugyan csak azzal is maradt. Amely deákból az olyan szél kifújja a szeretetet, megérdemli, hogy a leányok sok babot és retket egyenek, és úgy megfűstöljék, valamint a sódort.”

(Mikes Kelemen: Törökországi levelek)

1. Foglald össze a szöveg tartalmát néhány mondatban! (6p)
2. Sorold fel a szövegben szereplő összes alakot! (4p)
3. Mi a történet tanulsága? (6p)
4. Jellemezd az íródeák alakját! (4p)
5. Húzd alá a szövegben található összes olyan szót, melyet ma máshogy mondanánk, íránk! (4p)
6. Mit jelent: „**vitte őtet a szerencsének partjára**”? (2p)
7. Mindenki a maga jósorsának pogácsa.
Melyik közmondást rejtettük el a fenti mondatban? Mit jelent? (4p)

☞ Meséj el te is egy humoros, de tanulságot tartalmazó történetet levélben! (10p)